

Краката му се разтрепераха, но той направи усилие и тръгна към шосето.

— Да се отбиемъ при помощника. Ще му предадемъ заповѣдь и ще се завърнемъ.

Тя го хвана подъ ржка и тръгнаха.

XI.

Щомъ пристигнаха — Инсаровъ легна. Нemoжеше да се държи на крака. Елена прати за лѣкарь и сѣдна при болния, хванала ржката му.

... — Треската е! — размисляше тя, Глава, вие не на свѣтъ, висока температура! — се редѣха неспокойни мисли. Ала все не искаше да повѣрва въ сжщинската треска. Защото тя знаеше, че отъ тази треска рѣдко оздравяватъ. А не можеше да допусне, че той трѣба да стане жертва на тази треска. Наистина между работниците на шосето треската взе нѣколко жертви, обаче, лѣкаря разпореди и стори всичко да я прекрати; а напоследъкъ болестъта се намали. Това ѝ даваше вѣра. Все пакъ тя искаше да чуе лѣкаря, да се успокои.

Зажумѣлъ Инсаровъ прошепна несвързани думи.
— Нѣщо искашъ? — го запита тя,

Той не я чуваше и продължаваше да говори несвързано.

Чакъ тогава тя разбра, че той бълнува и сълзи я задушиха.

— Тѣй почва треската! — я жегна грозна мисълъ. Тя заплака.

Лѣкаря я свари, когато тя плачеше.

Тя плачеше, ала лѣкарьтъ не искаше да знае за разплакалата се. Той се изправи предъ болния и само отъ онова, което личеше по неговото лице и отъ бълнуването промѣлви, като на себе си:

— Сжщитѣ признаци!

— На кое? -- запита тя.